

מישיב בבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונת"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

המיליונר העני

באותה שנה לא זוכר שמערל כמה ימים היה יום כיפור, וזאת משום שכמה ימים הוא לא הצליח להכניס לפיו ולו כזית אחד קטן.

שמערל אמנם נשאר שמערל, עשיר מיני רבים, אלא שכל זה איננו שווה לי בכל עת אשר אני רואה שיש כאלו שנדמה לי, או שהם אכן יותר ממני.

"רגיל הוא האדם להגות ולהתבונן במעמדו של הוולת, החל במעלותיו הרוחניות, בכוחות נפשו וכשרונותיו, וכלה בהצלחותיו הגשמיות, כמצב משפחתו, משרתו המכובדת וכיוצא באלו, ולמדוד את עצמו על פיו, ולפעמים גם במחיר של יסורי קנאה, צרות עין ושאר מרעין בישין... כאביו מתגברים עליו ביתר שאת כל אימת שהוא מושה בדמיונו את מעמדו לעומת מעמדו וולתו..." (לקט אמרים ח"א, עמוד טו)

תחשוב לרגע, אילו היית היחיד בעולם שיש לך את הזכות לשוחח פנים אל פנים עם מי שבנה מכספו עיר... סליחה, לפני מי שבנה מדינה שלימה - איך היית מרגיש?

אלא מאי, יש לך בעיה קטנה/גדולה, שאינך היחיד שזוכה לדבר כל יום עם מי שברא את כ-ל העולמות... יש עוד מיליארדרים שזוכים אף הם להיכנס לפני ולפנים; אז סתם לומר לו 'מודה אני, מה זה כבר שווה, כולם אומרים... אולי אם אני יידע שיש בעל פה... אולי אם אהיה בעל דבקות עילאית...'

אלא שמסתבר שגם אז אמצא איזה מיליארדר שיחליש את דעתי...

"במקום שיתבונן האדם וישגיח בדרכו שלו לבלי להכשל, ולעבור אותה בשלום - תחת זאת שם הוא מעייני והתבוננותו בחלקו של הוולת, מבלי לדעת שלעולם לא יגיע לחלק השייך לחברו, בו בזמן שאת חלקו שלו הוא ודאי מאבד" (שם).

לא כן נהג יעקב בחיר האבות שלא ויתר אף על הפכים הקטנים ביותר. כי השאיפה למיליארדים אינה סיבה לזלזל במיליונים; כל מודה אני, כל ברכה, כל תפילה, כל כפיית היצר, כל שמירת עינים, הרי זה מילי מיליונים, הבעיה היא רק כשאני מודד את ערכם לעומת פכים אחרים... והקנאה הזו, היא ורק היא מאיימת להוציאנו מהעולם העשיר שלנו.

שמערל לא היה בנו היחיד של שואב המים, אבל הוא היה המוצלח מביניהם, כך לפחות לעניות דעתו שלו עצמו. ומשום הכי גמלה ההחלטה בלבו, שהוא לא יסכין עם המציאות של עוני ומסכנות.

מיד אחרי חתונתו החל לשלוח את ידיו בעסקים כאלו ואחרים, נוות ביתו ראתה אותו אך בקושי משבת לשבת ולפעמים מידי חודש בחודשו. העיקר שבסופו של דבר יצליח להגיע ליעד הנכסף.

ואכן בסופו של דבר 'העקשן הצליח' ושמערל דגן הפך להיות לא פחות ממיליונר, פסגת שאיפת חייו.

אך משהו קטן חסר עדיין; להיות מיליונר בלי שאף אחד ידבר ממך, זה כמו חתונה בלי תזמורת.

חשב האיש וחשב, התייעץ גם עם בני ביתו, עד שמצא דרך מקורית ביותר.

להיות מיליונר
בלי שאף אחד
ידבר ממך, זה
כמו חתונה בלי
תזמורת

באותו יום כיפור לא הרגיש שמערל את הצום כלל ועיקר, הוא היה נרגש כולו. בהגיע עת המנחה פסע הנכבד מעדנות, התקרב למרכז בית הכנסת... מחכה לרגע המיוחל.

והנה זה בא, שמערל הבין שזהו העיתוי, משבע אלף דולר העלה את המחיר של מפטיר יונה ללא פחות ממאה אלף.

הס הושלך בבית הכנסת, כצפוי, כל העינים הסתובבו לראות מי הוא זה ואיזהו העשיר החדש של העיירה... אלא שכאן חיקתה לשמערל הפתעה של ממש, מפאתי בית הכנסת נשמעה קריאת המאתיים, שמערל לא האמין; מה, מאתיים אלף. אך הוא לא חשב לוותר, הוא העלה מיד לשלש מאות, אלא שאז הוא שם לב שקריאת המאתיים הגיעה לא פחות ממי שהיה מוכר לו אי פעם כאחיו הצעיר.

עיני המתפללים עוד לא הספיקו לקלוט את הנעשה ומהקצה השני נשמעה קריאת החצי מיליון, עכשיו נתקף כבר שמערל בחרדה של ממש. היה זה חברו לחיידר, חצקליה בנו של הבעל-עגלה, לא יאומן, איך הוא מעזי...

עוד כמה דקות חלפו ושמערל מצא את עצמו מחוץ לתמונה. בעינים מושפלות הוא נאלץ לחזור למקומו. שלש ארבע מתפללים צעירים ממנו התגלו כמיליארדרים שצמחו להם מתחת לראדו, בעוד הוא עצמו נותר מאחור, סך הכל מיליונר, נו.

• שאלה • עד מתי יכול האדם לקחת את עצמו לידיים. תמיד הרגעתי את עצמי שרבי עקיבא התחיל בגיל 40, אבל עכשיו אני כבר מבוגר הרבה יותר מר"ע בשעתו, האם יש לי עדיין סיכוי להתחיל ולהצליח?

תשובה: בוודאי שאפשר. את הקושיא הזו שואל היצר הרע. בעוד שהיצר הטוב אומר לך; "אז דו וועסט לערנען וועסטו שטייגן" (אם תלמד, תצליח).

• שאלה • אב שרוצה לקבוע שיעור עם בנו, באיזה ספר יתחיל סדר לימוד?

תשובה: בחומש רש"י ובתהלים. לאבי היתה קבלה בשם הרה"ק רבי פנחס קאריצער זי"ע, שילד המסיים חמשה חומשי תורה עם פירוש רש"י, מובטח לו שלא יצא לתרבות רעה!

• שאלה • אב שמצא באמתחת בנו כלים משחיתים רח"ל, ויודע שאם יעורר אותו בדרך הקשה יבעט רח"ל, כיצד אפשר לו להשפיע עליו?

תשובה: צריכים למצוא בשבילו אברך או חבור של"ע בעבר היה מוטל אין די בלאטע [בבין הזה] והיום הוא נקי מכל זה, והוא יספר לו עד כמה קשים ומרים היו ימי חייו כשהיה מונח שם, און ווי ליכטיג איז אים יעצט [ונכמה טוב ומאיר לו עתה], אך יש להזהר שלא יספר לבנו שהוא בא לתקנו ולהטותו לדרך הטובה, רק יספר לו כל זאת בדרך אגב!

הרבה מאד זכו לשוב עי"ז בתשובה

מתוך שיחה לראשי תבורות
המעודדים קביעות באמירת 'ליקוטי תפילות'

בזה מאד שעה ושתי שעות ואפילו שלש שעות. בכל יום היה לו סדר קבוע ב'ליקוטי תפילות'.

אמרתי שאילו היו מעידים על רב גדול שבכל יום הוא יושב ובוכה לפני השי"ת, כמה היו משבחים ומפארים אותו. והנה יושב יהודי פשוט, סבל, ובוכה עם ליקוטי תפילות כל ימיו. בכל יום ויום היה נכנס לברסלבר שוהל בצהריים, כשאין ציבור גדול בביהמ"ד, יושב ואמר ליקוטי תפילות בדמעות שלישי.

אח"כ היה דבר פלא, פעם הלכתי באיזה סימטא [אין א געסאלע], ובקשו ממני להכנס להשלים מנין לתפילה בבית שישבו שם שבעה על נפטר, ואמרו לי שזה היהודי הסבל הזה. היתה זו סיעתא דשמיא מיוחדת, כי הייתי מחשיבו ומעריכו מאד, והיה לי זכות לומר עליו הסדר שאומרים על נפטר.

**כשיש סדר קבוע בליקו"ת
בכל יום, ובפסח נזדמן
תפילה על חנוכה וכדו', מה
יעשה?**

אומרים עמוד של חנוכה ודף של פסח. עד שזה עובר.

**ומה עושים כשנזדמן לו
תפילה שאין לבו נמשך
לענין זה שכתוב שם.**

ידלג ויאמר תפילה אחרת.

אם איננו מרגיש עכשיו, בפעם השנית כן ירגיש. העיקר לא להפסיק.

**האם אין הכרח שיהיה
הדיבורים האלה משפיעים
על כל אחד בכל דף ובכל
עמוד?**

בוודאי זה משפיע על האדם, אבל לא תמיד. לא ה'ליקוטי תפילות' אשם בזה, האדם עצמו אשם בזה שלבו כ"כ אטום.

אשריכם שזכיתם להגיע לנקודה קדושה מאד, עצה אמיתית, כמו שאתם מנסים ואתם רואים. השי"ת יעזור שזו תהיה התחלה טובה לעבוד את השי"ת בשמחה.

**ב"ה יש לנו חבורה של
אלפי בחורים מכל העולם
האומרים 'ליקוטי תפילות'
בכל יום על הסדר. באנו
לשמוע חיזוק בענין זה.**

הרבה מאד אנשים כבר זכו לשוב בתשובה ע"י אמירת 'ליקוטי תפילות', הם ראו את הרוח הקודש איך רבי נתן יודע ומבין אותם, וגם מכיר היטב את כל פרטי עוונותיהם ודרכיהם העמוקים, הכל נמצא בליקוטי תפילות, והוא אמר את הדברים ברוח הקודש לכל סוגי האנשים ובפרט להאנשים האלה.

ספר זה שווה לכל נפש, וזהו פתח טוב מאד, פתח קדוש וקל להכנס לקיים את העצות של רביה"ק.

השי"ת יעזור ותהיו מהיום שמחים ומאושרים, תעבדו את השי"ת בשמחה רבה בלי עצבות ומרה שחורה, ולהכניס בבית שמחה לברך ברכות בכוונה, ולא לדבר לשון הרע, רק לדבר דיבורים קדושים, וכן להאיר בבית לקיים באופן כזה את כל שאר קיום המצוות, ולחנך הבנים בדרך הנכון, בדרך האמת, וכך השי"ת יעזור לכם בהצלחה וברכה, ויתגלה על ידכם האמונה הקדושה לעולמי עד ולנצח נצחים.

**איך אפשר לשכנע בחור
שכדאי לו לומר בכל יום
'ליקוטי תפילות'.**

אין להתחיל עם לחץ בכל יום ויום, אלא משכנעים אותו לומר תפילה אחת פעם בשבוע, או שבוע שלם בכל יום עמוד אחד. ההתחלה צריך להיות באופן קטן. וממילא כשיראה שזה מצליח, הוא ימשיך לבדו.

**איך אפשר לעמוד בזה
לומר בכל יום מבלי
להחסיר.**

לזה צריכים חבר טוב, כשיש חבר טוב, כל אחד מזכיר ומזרז את חברו.

אני זוכר שהיה יהודי ספרדי שעסק במלאכת הסבלות, בכל יום היה נכנס בצהריים לברסלבר שוהל, והיה אומר 'ליקוטי תפילות' בבכיות רבות, והאריך

לא יאמר עוד שמך יעקב

מובא, שלאחר מה שהמלאך, הס"מ, נאבק ביעקב אבינו כל הלילה בכוחות משונים ולא הצליח להכניעו, עדיין לא התייאש, וחפש ומצא עצה נוספת האיך להפילו.

כי הנה מובא שבכח הסור מרע' הנה שיעקב לא נכנע לס"מ - קיבל מוחין חדשים, ונתלבשה בו נשמה קדושה הנקראת 'ישראל', כי 'ישראל' נוטריקון 'לי ראש' המרמוז על מוחין, ואז עלה רעיון חדש למלאך כיצד להכניעו - ע"י שיפילו לגאווה בגלל המוחין החדשים שקיבל והנשמה הקדושה שנתלבשה בו. לכן זו היתה שאלתו של המלאך מיד אחרי המאבק: "מה שמך", וכשאמר ששמו יעקב, אמר לו הס"מ: שמך יעקב? לא ולא! אתה נקרא ישראל, כי אתה גדול מאד - 'ישראל' לשון שררה ולי ראש'.

אבל יעקב לא התפעל כלל מדברי המלאך ומנסיונותיו להפילו לגאווה ע"י השם 'ישראל', לא נפל ברשת החדשה שהציב בדרכו ולא קיבל זאת ממנו. לכן מיד לאחר שהמלאך קראו 'ישראל' נאמר פעמיים (פסוק ל ופסוק לא) **"וישאל יעקב, ויאמר יעקב! אל תנסה להגדיל ולרומם אותי, אינני אלא יעקב, תמימות ופשיטות!"** וגם בזה ניצח את המלאך שלא הצליח להכניס בו אפי' קורט אחד של גאווה והתנשאות.

(אוסף אמרים, אמונה ותפילה, מאמר ד)

מן העם אשר אתי

יש לומר בדרך צחות על מה שאמר עשיו **"אציגה נא עמך מן העם אשר אתי"** (בראשית ל"ג ט"ו), שכך אמר עשו ליעקב: אשלח לך את "החסידיים" שלי, וממילא יעשו הרס וחורבן אצל אנשיך, ה"י.

(דרך כוכב תו' א שיעור ז)

חרפה - חסודה

דוד המלך ע"ה אמר (תהלים פ"ו) **"שמרה נפשי כי חסיד אני"**, שאני שומע חרופי וגדופי ואני יכול לנקום ושותק' (ברש"י). ולכאורה איך קשור ענין זה למילת חסיד דוקא. ויש לבאר דהוא ע"פ התרגום (בראשית ל"ד י"ד) **"חרפה" - "חסודה"**, כלומר, שמרה נפשי כי **"חסיד" אני** - "מבוזה", היינו שאני שומע בזיוני ושותק, והגם שביכולתי לנקום - אינני נוקם.

ולכן ביקש דוד המלך 'שמרה נפשי', היינו מידה כנגד מידה, כמו שאני יכול לנקום ואיני נוקם, כמו כן אתה תשמרני ואל יפגעו בי האויבים והמקטרגים למיניהם.

(ונכתב בספר ח"א - מאמר כשם שאתה הוה עמי)

תכלית הבריאא

בו יתברך, ראה זוהר יתרו פב ע"ב), וכמו שמבאר רביה"ק בקדשו (ליקו"מ קמא סימן ז' אות ג'), וכל שכן על ידי מצוה נפלאה זו של הלל והודאה והדלקת נרות חנוכה!

וכבר העלה הרמב"ם (ספר המצוות שורש הראשון) שהמצוות דרבנן הם גם כן דאורייתא, וכמו שכתוב (דברים יז, א): "על פי התורה אשר יורוך". ובפרט מצוה שעיקרה ושורשה הוא למען האמונה, למען פרסום האמונה התמימה על הניסים בגשמיות וברוחניות שהשי"ת עשה עמנו ברוב חסדו וטובו!

החשיכו עיניהם של ישראל

ובאמת זה לבד שאנו נבחרנו מכל האומות להיות לו לעם סגולה - על זה לבד ראוי להודות ולהלל בלי שיעור וגבול!

אנו הרי נחשבים ממש "כְּשֹׁשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים" בין חוחים וקוצים גוראים כאלו, שהם הסטרא אחרא וחיילותיה הרוצים ללכדנו ברשתם, לאמלל אותנו ולקלקלנו לנצח חלילה. והם נלחמים אתנו מעת שנבראנו בעולם ועד עתה, עם תאוות נוראות וכפירות ואפקירות ומידות רעות.

והן המה הקליפות שנמנו כבר בראשית הבריאא: "תהו, נְבוּהָ, וְחֹשֶׁךְ, עַל פְּנֵי תְהוֹם" (בראשית א, ב). והקליפה האחרונה שהיא 'תהו', מובא שכלול בה כל הקליפות כולם; 'תהו' 'בוה' ו'חושך'. והיא כללות 'תרבות יו', 'חכמת יו', אשר לוכדת את האדם ברשת הפילוסופיה הנוראה ומרמה אותו להתעסק בהבלים גוראים כאלו, ממש 'להט החרב המתהפכת', שבכל פינה שפונים שם מביא את האדם להיפך האמונה ולדרכים מקולקלים כאלו, לא לפעול מאומה למענו יתברך ח"ו, וכאשר מסתלקים מן העולם הולכים ערומים וריקים לגמרי, ועוד זאת אלפי שנות גיהנום אשר 'קנו' לעצמם על ידי הבלים אלו...

זהו אכן הפירוש האמיתי ל"חושך". וכדברי מוהר"ג (ליקו"ה הלכות מתנה הלכה ה' אות ג'): "שמלכות יון הרשעה שמשלה אז הם בחינת 'חושך על פני תהו' שהם החושך שמכסה על פני תהו שהוא הגלות הזה שנמשל לתהו. וכשנפלים באור יום לתהו גם כן מר מאד וקשה לעלות, מכל שכן כשמתגבר עוד החושך על פני תהו. וזה היה כוונת מלכות יון הרשעה אז שהם בחינת חושך שעל פני תהו, שרצו להגביר החושך מאד להסמך הגליות יחד שיחבר הבית מיד כדי שיתגבר החושך על פני תהו כדי שלא יוכלו ישראל לעלות ולצאת ח"ו". - ובוודאי שכדי לרמות בני אדם הם מראים את עצמם כנאים ומאירים, אך באמת הוא כולו חושך גדול ונורא!

(המשך המאמר יופיע בע"ה בגליונות הבאים)

להשי"ת ומברכים אותו על כל דבר, עליהם אומר הכתוב (שמואל-א ב, ל): "כִּי מְכַבְּדִי אֶכְבֹּד".

ובכלל כבר שנינו במשנה (אבות פ"ד מ"א): "אִיזוּהוּ מְכֻבָּד, הַמְכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת". והמכוון בזה הוא כי צריך לכבד בריותיו של השי"ת, לא לזלזל ולא לבוז שום בריה, כל אחד הוא נברא של השי"ת וצריך לכבדו כראוי לו, ועל כן "איזוהו" מְכֻבָּד הַמְכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת. וכל-שכן "כי מְכַבְּדִי אֶכְבֹּד", כאשר מכבדים את השי"ת בעצמו שאין שיעור וערך למעלתו!

והזוהר הקדוש מביא בהקדמה (דף ב ע"ב), שבתחילת הבריאא באו כל הכ"ב אותיות לפני השי"ת, וכל אחת ביקשה ונתנה טעם הגון על כך שעמה יתחילו את התורה ועל ידה ייברא העולם, ולכל אות ואות השיב השי"ת כמה היא אכן חביבה וטובה אלא שיש לה תפקיד

כי על ידי אות
ב' שהוא ב'רוך
יודו וישבחו
לפניו יתברך בזה
העולם, וזהו הרי
תכלית הבריאא
כולה, ולכן ראוי
והגון הוא לברוא
את העולם
ולהתחיל את
התורה באות ב'.

ושייכות למטרה אחרת, אך לא להתחלת התורה ובריאא העולם.

עד שהגיעה האות ב"ת וביקשה גם היא שממנה יתחיל את התורה וייברא העולם, ונתנה טעם לשבח: "עֲבֹלֶת אֶת ב' אֲמֶרָה לִיָּהּ, רְבוֹן עֲלֵמָא, נִיחָא קִמָּךְ לְמִבְרֵי בִי עֲלֵמָא, דְּבִי מְבָרְכָאן לָךְ לְעִילָא וְתִתָּא". ואכן השי"ת קיבל את דבריה: "אֲמַר לָךְ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, הָא וְדַאי בְּךָ אֲבִיר עֲלֵמָא וְאֵת תְּהָא שִׁדְוֵתָא לְמִבְרֵי עֲלֵמָא". כי על ידי אות ב' שהוא ב'רוך יודו וישבחו לפניו יתברך בזה העולם, וזהו הרי תכלית הבריאא כולה, ולכן ראוי והגון הוא לברוא את העולם ולהתחיל את התורה באות ב'.

דעת' - זה המכיר את בוראו

והזו"ל אמרו במדרש (במדבר רבה י, א): "אין דעת אלא הכרת הבורא". ומפני זה הרי ברא אותנו השי"ת בעולם - להכיר אותו יתברך; 'הכרת הבורא'.

וזה נעשה על ידי קיום התרי"ג מצוות שהם 'תרי"ג עֲטִין דְּמַהֲמִנְתָּא' (- תרי"ג עצות להאמין

דבר פלא

"ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך". אי אפשר לתאר ולשער גדול הזכות הנפלא והנורא - ממש 'פלאי פלאות' - שהבורא כל עולמים ברוך הוא אשר לגדולתו אין חקר, אין-סוף ברוך-הוא, אשר יש לו עולמות אין קץ המלאים גילוי אלוקות בלי גבול, וכל זה אינו מגיע לאפס קצה גדולתו ומעלתו ברוך הוא אשר אין שום בריה יכולה להשיג רוממותו וקדושתו, והוא כביכול מוריד עצמו אלינו עם קרובו "זרע יעקב אשר בחר", ויש לו נחת רוח נפלא כאשר בר ישראל מברך ברכת הנהנין על מאכל כל-שהוא, על פרי או ירק, או שאר מיני ברכות שאנשי כנסת הגדולה תקנו, ולא זו בלבד, אלא הוא כביכול אף מבקש מאתנו שנשבחו ונודה לו על כך.

על הפסוק (משלי טו, ד) "כֹּל פֶּעַל ה' לְמַעַנְהוּ" - אומר המדרש (תהלים יט) - "לְקִילֹסוּ" - כל הבריאא כולה נבראה כדי שנשבח לפניו ונודה לו! הלא זו היא זכות נפלאה מאוד, דבר פלא! שהשי"ת יש לו נחת רוח שאנו משבחים ומודים לו! וזה פועל תיקונים וגילוי אלוקות בכל העולמות כולם!

וכאשר מתבוננים בזה הרי זה מבהיל על הרעיון! שהשי"ת בורא כל העולמות מתכבד בנו וכביכול מבקש וחפץ שנמליך אותו ונברכו על כל דבר!

סוד עליון

והנה בכללות יש אצלו יתברך שתי בחינות. יש את 'עצמותו יתברך' שאי אפשר להשיגו כלל, ויש בחינת התגלות ממנו יתברך בעולמות - לגלות ולהוריד זיו השכינה בכל העולמות. והסכיתו וראו; ברית כרת הקב"ה עמנו, שההתגלות הזו בכל העולמות לא תהיה אלא על דינו, על ידי מעשנו וקיום התורה ומצוות, והוא סוד עליון ונורא הנגלה רק לפניו יתברך!

ועל כן הוא זכות נפלא שאנו במעשים הפשוטים שלנו כאן בזה העולם, מגלים וממליכים אותו יתברך בכל העולמות! על ידי ברכה פשוטה על פרי!

ומובא שכמו בגשמיות כאשר רוצים להרים קיר שלם מרימים אותו מלמטה, כך הוא סדר ההמלכה של השי"ת שהכל מתחיל מלמטה - מכלל ישראל הנמצאים בעולם השפל הזה, מזורע ישראל. ותכלית הבריאא ושלמות התיקון של "עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹקִים וּזְלַתָּה יַעֲשֶׂה לְמַחֲפָה לִּי" (ישעיה סד, א) יוצא לפועל ומתקן רק על ידי העבודות שלנו כאן בעולם הזה!

תכלית הבריאא

ובזוהר הקדוש ברעיא מהימנא ("ה' רנ ע"א) מובא שעל בני ישראל המשבחים תמיד

ואני אתנהלה לאטי... לרגל הילדים

ב"ה יום א' י"ג סיון תשכ"ח ירושלים עה"ק ת"ו בב"א

ואפילו באופן זה, היינו בקירוב רחוקים מישראל, מביא מוהרנ"ת בהלכה הנ"ל מליקוטי מוהר"ן (סי' נט אות א), שאפילו מי שמשתדל תמיד לקרב בני אדם מישראל לעבודת הבורא, הוא צריך מאד לזהר שלא יתאחזו אצלו הרע של המקורבים. וע"ש (באות ב) שכתב שצריכים לזה התבודדות ובחי' משפט, שתהי' לו אש כזאת שישרוף את הקליפות שלא יתאחזו בו. אבל היכן מצוינו הלכה שצריכים להתעסק עם גוים טמאים לקרבתם.

וזה יהיה בעת הברור האחרון ע"י משיח צדקינו, שהרע הגמור יכלה וישרף לגמרי כמו שכתוב "ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ" (זכרי' יג. ב), וכל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ.

...כשאני מתעמק ומתחיל להזכר מענינים הללו, יכולני לכתוב על זה הרבה מאד, ומוכרח אני לצמצם, ולהתעניין אל הקרוב יותר אלינו, היינו שצריכים לתקן את עצמינו ולחנך את בנינו ובנותינו והקרוב אלינו, ואל מי שמודמן ועל מי שהלב כואב ומרגיש, ולענין התפילה של לתקן עולם במלכות שדי, מתפללין בכללות. ויש לדעת כי השם שדי, זה אור היוצא מספירת היסוד, וזה מרמז על שמירת הברית.

ולענין תיקון המלכות המוטל עלינו כתב רבינו בסי' נ"ו, שלכל אחד מישראל יש בחינה של מלכות, וכל אחד צריך לעבוד שתהי' המלכות שלו בבחינת (עובדי' א, כא) "והייתה לה' המלוכה" (שלא תהיה בחי' המלכות אצלו כעבד למלאות תאוותו), ואז מתקנים את חלק המלכות השייך לו...

...ויש עוד להאריך כי זו סוגיא קשה ועמוקה, ואקצר מפני קוצר זמן, ותיק"ו, תשבי יתרץ קושיה ואבעי'.

יעקב מאיר

...מה ששאלת מענין גרים {א"ה: כפי הנראה טעה השואל בהבנתו בדברי רביה"ק בכ"מ בענין התגירות גרים, וע"ז השיב לו:} יש שיחה מרבינו הק' שאמר למישהו: "קענסט קנייטשין דעם לקוטי מוהר"ן פון בלעטיל צום בלעטיל, אבער פון סעיף קטן שלחן ערוך נישט אראפ גיין", לכאורה גרים זה לא דוקא, כי בעלי תשובה הם בכלל גרים ואין חוב לאדם לרדת לעמקי הקליפות לחפש גרים, כי גוי בכלל אי אפשר לעשותו ליהודי בכוחות עצמו, ואם יש לו ניצוץ של טוב מנשמות ישראל, תתגלגל הנשמה שלו באופן פלאי, עד שלבסוף יתקרב בעצמו.

ועיין מזה בלקוטי מוהר"ן סימן י"ז סעיף ה' וסעיף ו'. ולפי מה שכתב שם יש גם כח ביהודי מישראל, שכאשר עושה ענינים מסויימים מעשים טובים בינו לבין קונו, מזה נעשים תיקונים, ועי"ז הוא עושה תיקון לנשמות האבודות. אבל כמובן שזה נעשה ממילא, ולא שהוא מתעסק לכוון לעשות גרים. כי אדרבה כשבא גר להתגייר עוד מרחיקין אותו מקודם קצת, כמו בנעמי עם רות, שניסתה למנוע מרות שתתגייר, שממנה למדו חכמים, שגר שרוצה להתגייר בזמן הזה מודיעין לו מקצת עונשים, ואומרים לו מה ראית שבאת להתגייר (כמובא ברש"י רות א, טו, והוא מיבמות טו).

ועיין בלקוטי הלכות (הלכות גרים ג, יט), שמדבר מישראל רחוקים, שיש ליכות אותם ולהביאם תחת כנפי השכינה, ע"ש. וזה בחי' הערבות ש"כל ישראל ערבים זה בזה" (שבועות לט.), כי כל אחד מחוייב לדבר עם חבירו ביראת שמים, וכן בזהר (תרומה קכח:) "זכאה מאן דאחיד בידא דחייביא" [אשרי מי שמחזיק ביד חייבים]. לכאורה מדבר מחייביא של ישראל, שצריכים לחזקם ולהשיבם אליו יתברך.

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

הבנה במצות צדקה

אבי ע"ה הזדרז (הגם שלא היה שייך לשטח הקשור לצינור הזה), הוא ידע כי עתה שוב יתגלע הריב, ועוד ביתר תוקף. הוא בא בדברים עם אותו בעל מלאכה, ואמר לו אתה טול את הכסף מהשכנים, ואני אוסיף לך מכיסי את העודף, וגש מיד למלאכה... ותשקוט הארץ...

והאמת היא כי זאת היא צדקה חשובה ביותר. וכי צדקה היא רק לתת לעני? וכי להציל חצר של כמה משפחות מצער ועגמת נפש וחבילות של עבירות של לשון הרע, קנאה שנאה נסידת איבה וכי אינה בגדר צדקה?!... וכי אין זה מצוה חשובה ביותר, האדם אינו מעלה על דעתו שבביתו במצבים שכאלו אין לך צדקה גדלה מזו...

עובדא ידענא, אבי מורי ע"ה דר בחצר עם כמה שכנים, ובאחד הימים פרצה מחלוקת בין השכנים בעטיו של קלקול שנגרם בחצר, אשר בס"ה לא היה אלא סתימה של צינורות...

ותקופת זמן של שבועות רבות נמשכה המחלוקת, וכל החצר היתה כמרקחה, כשכל אחד מטיל את האשמות על חבירו. כמה צער ועגמת נפש, רכילות, לשק הרע מלאו את אוירה של אותה חצר נושנת, עד שהגיעו לידי איזה הסדר, והזמינו בעל מלאכה לתקן את הנזק. אולם גם בבואו לא נשתנו השכנים ביניהם, עקב המחיר שדרש עבור המלאכה שהיה נראה מוגזם בעיני דייח החצר, ושוב התחוללה המהומה.

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

אפילו אם מקבלים ח"ו כמה מכות מהיצה"ר - אין להראות אותות כניעה

מזל טוב למו"ר הגה"צ שליט"א ולנכדו הר"ח ר' נחמן מו"ס שליט"א חתן הר"ח רבי יוסף חיים שכטער לרגל הולדת הבת, יהי"ר שיוכז לגדלה ולחנכה לתורה לחופה ומעש"ט מתוך רוב נחת עונג וגם שמחה.

מזל טוב למו"ר הגה"צ שליט"א לרגל השמחתו נכדו הר"ח ר' משה נחום שכטער להולדת הבן. נכדו הר"ח ר' יצחק בוקשפן חתן הר"ח ר' זלמן רחובנים להולדת הנכד אצל חתנו הר"ר אברהם אבא שליט"א. נכדו הר"ח ר' נתן שכטער להולדת הנכד אצל חתנו הר"ר משה קלצקין.